

ಆನಂದ ಚಂದನಿಕಾ ಮದುವೆ?

‘ಈ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣತೀಯು...’ ಅವಳ ಬಗೆಗಿನ ಶ್ಲಾಘನೆ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ತುಳುಕುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲುಗಳನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿಳಿಬಿಟ್ಟು ಗಲ್ಲಕ್ಕೆ ಕೈಯಾಸರೆ ಕೊಟ್ಟು ಕುಳಿತವಳ ಮುಖ ಗುಲಾಬಿಯಾಯಿತು. ‘ಇದು ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟದ ಬಣ್ಣ ಅಂತಾಯಿತು’ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತ ಹೇಳಿದಳು. ‘ಆಹಾ! ಯಾವ ಸೀರೆಯಾದರೂ ನೀನು ಚಂದವಾಗೆ ಕಾಣತೀಯೆ, ಅರ್ಥಾತ್ ನೀನು ಚಂದವಾಗಿದೀಯೆ ಅಂತ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ಜಾಣೆ, ನಿಜವೇ ಅದು’ ಒಪ್ಪಿದೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಭಾವ ತುಳುಕಿಸಿದ. ಅವನ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ಹಿತವಾದ ಅನುಭವ ಮುಖವನ್ನಾವರಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಸೀಮಂತಿನಿ ಈಜಾಡಿದ್ದು ನೆನಪಾಗಿ ‘ನಿಂಗೆ ಈಜಲು ಬರತದಾ ಚಂದನಿಕಾ?’ ಕೇಳಿದ. ಅವಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ‘ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆ... ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡೋ ಮನಸಾಗ್ಗಿದೆಯೆ?’ ತುಂಟನಗು ಹೊಮ್ಮಿಸಿದಳು. ‘ನಾನು ಕಲಿಸ್ತೇನೆ. ಬರದಿದ್ದು ಒಳ್ಳೇದೆ ಆಯಿತು’ ಅಂದ. ಮಾತಿನ ಒಳಾರ್ಥವಾಗಿ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಯಿತು. ‘ಏನು... ಇಂತದೇ ಯೋಚನೆ ಬರುತ್ತಲ್ತಾ ನಿಮಗೆ?’ ಕೋಪ ನಟಿಸಿದಳು. ‘ಮತ್ತೇನು? ಇಂತಹ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸೌಲಭ್ಯ ಎಷ್ಟು ಜನಕ್ಕೆ ಸಿಗತದೆ? ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ನೀರು, ಏಕಾಂತವಾದ ಜಾಗ. ನಾವು ದಿನನಿತ್ಯ ಈಜಲು ಬರೋಣ ಇಲ್ಲಿ’ ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಕನಸುಗಳು ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದವು.

ಆನಂದ್, ನನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರಾ? ಅವರು ಮತ್ತೇನೋ ಯೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ?’ ಕೇಳಿದಳು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಎದುರಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಆನಂದ ಗಂಭೀರನಾದ. ಅವನೂ ಆ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಜ್ಜಿಯಾಗಲಿ ಅಜ್ಜನಾಗಲಿ ಸಂಕುಚಿತ ಮನಸಿನವರಲ್ಲ ಅನ್ನುವುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಬೇರೆಲ್ಲಾದರೂ ಸಂಬಂಧ ಬಯಸುತ್ತಿರಬಹುದಾದ ಸೂಚನೆಯಂತೂ ಅವರಿಂದ ಈವರೆಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಯೋಚಿಸಿದವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯ್ತು.

‘ಚಂದನಿಕಾ, ಹಾಗೆ ಆತಂಕಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕಾರಣವು ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಅವಿದ್ಯಾವಂತಳಲ್ಲ. ಚಂದವಾಗಿದೀಯೆ. ನಡತೆಯೆಲ್ಲಾಗಲಿ, ತಿಳಿವಳಿಕೆಯೆಲ್ಲಾಗಲಿ ತಪ್ಪು ಹುಡುಕುವಂತಾ ಯಾವ ಘಟನೆಯು ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಅವರ ನಿನ್ನ ನೋಡಿದಾರಲ್ಲ? ಭಯ ಬಿಡು, ನಾನಿದ್ದೇನಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಜೊತೆ’ ಅಂದ. ಅವನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿಯ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಅವಳ ಮನಸನ್ನು ಗಾಳಿಯಂತೆ ಹಗುರಾಗಿಸಿತು. ‘ನಾನು ಒಂದ್ನಿಂತಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಹತ್ತಿರದ ಶಾಲೆಲಿ ಯಾವುದಾದ್ದು ಜಾಗ ಇದ್ದೆ ನಂಗೆ ಕೊಡಿಸಿ ಅಂತ. ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿದ್ದು ಸರಿ, ನೆನಪಿರಲಿ...’ ಆನಂದನಿಗೆ ಅವಳು ಹೇಳಿದ್ದು ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ದೇಶಂತರ ಕಮಿಟಿ